

”Jacob, Jacob, hvor er jeg glad for at se dig. Kom med herover.” Så tog han mig ind i en af de kæmpemæssige, nu helt tomme længer, hvori der kun stod en eneste kasse midt på gulvet. ”Nu skal du se,” sagde han og begyndte at pakke ud, ”her er dine film. Dagen efter konkursen nåede jeg lige inden kurator lukkede det hele, at køre op til afdelingen i Skive for at redde dine film. Det var det eneste jeg fik med mig.” Det må jeg sige var en god ven, Danmarks største bogtrykker, der midt i hele sin egen sorg over at se sit imperium falde i grus, uden at jeg havde sagt et ord til ham, tænkte på at redde mine sølle stumper!

En sidste gang endte jeg nu med at overnatte hos ham og Bente på Randrup herregård, som havde tilhørt min egen familie 10 generationer tilbage og ”som du nu godt kan købe tilbage, da vi har tænkt os at flytte.” Han syntes ved godt mod, men alligevel var det som om vi sad og drak gravøl med hinanden den aften i vores fælles sorg.

Et lille plaster på såret fik jeg, da jeg kort efter med nogle venner fra Eventyrklubben var inviteret til fin middag hos ØK’s direktør i selve hovedsædet som – jeg ville have sagt i min ungdom – kun ligger ”et stenkast fra” min bolig. Efter hans foredrag om det fordums så store imperium, spurgte jeg ham: ”Engang, da jeg besluttede mig for at forsøge mig som kapitalist, købte jeg nogle aktier i ØK. Men jeg tror ikke at jeg dur i rollen, for i årene efter så jeg hvordan de bare faldt og faldt i værdi. Hvad skulle jeg have gjort?” (Jeg overdrev lidt da jeg kun havde købt én aktie for at få stemmeret og drinks til ØK’s generalforsamlinger). ”Jamen, så er du en holden, ja faktisk rig mand i dag efter ØK’s omstrukturering med nyt hovedsæde i Singapore,” sagde han. Øv, tænkte jeg, så dur jeg jo alligevel ikke som kapitalist ved ikke at have tænkt på at købe flere aktier dengang imperiet lå nede. Men nu, tre måneder efter, hvor alle har tabt deres aktier efter børskrakket, må jeg alligevel konkludere hvor godt gammeldags bondesnu jeg var ved blot at sætte alle mine penge i en solid gammeldags bank til ca. nul rente. ”I banken?” skriger min kone, ”Kan du så se at få sat nogle af dine penge over på min lille konto inden banken går konkurs!” Og da min kone jo kan virke meget overbevisende, når hun mangler penge, var jeg lige ved i går at lade mig overtale – indtil min bror reddede hele min ”formue” på målstregen ved at fortælle om regeringens nye garantier. Vi får at se i det kommende års tragiske konkurs hvem der er klogest selvom jeg gerne ser verden bevæge sig lidt væk fra det miljødelæggende overforbrug og den horrible klasseforagt mange udviste gennem belåning af kunstige ”friværdier” osv. Dybt racistiske friværdier, som især i USA, men også i stigende grad herhjemme er blevet skabt ved flugt fra ”de uønskede” til områder hvor husværdierne derved stiger kunstigt i værdi mens de falder i ghettoerne. I år 2000 havde hver hvid amerikaner på den måde gjort sig 8 gange så rig som hver sort. I Bush-årene er forskellen vokset til 14 gange så megen rigdom for de hvide – uden at disse har rørt en finger for at skabe disse arbejdsfrie indtægter.

Hvor meget man selv har kørt med på hele dette egoistiske spil kom jeg til at tænke på under Stein Baggers konkurs, da Vibeke straks ringede til mig i Jylland for minde mig om hvordan hans familie jo også havde ”franarret” os alle vore penge engang. Det var nemlig Stein Baggers far, Rolf Bagger, der skrev den skelsættende store forsideartikel ”Fra vagabond til multinational koncernleder” i Weekendavisen i 1978, som fik os til i Amerikanske Billeder at ændre kurs og beslutte straks at testamentere alle vore kommende millionindtægter fra show, bog og film til apartheidarbejdet i Afrika. Jeg havde imidlertid allerede i det skjulte inden bogens udgivelse og succes i 1977 været i fuld gang med - dels med KGB og dels med arkitektstuderende, der byggede skoler for ANC - at planlægge min barndomsdrøm om et

Som sædvanlig fandt vi at de billigste hoteller til under 30 euro i de ældste smalle gader var de bedste og at man skal bede om at få familiens egne ”private” lukkede værelser for at få sit drømmeværelse med egen balkon og nedhængende roser, hvis man sin høje alder til trods ønsker at få ægte Romeo og Julie romantik. Vi ”udlåner” gerne disse utrolige Romeo og Julie værelser til jer andre, hvis I skal derned, men ellers skal alle seværdighederne opleves og ikke beskrives i disse kedelige dagbogsoptegninger nedskrevet for min egen erindrings skyld.

Fotomuseet i Berlin var blevet så tosset over mit fravær til åbningen at jeg senere i sommerferien blev nødt til at flyve derned, da de som kompensation havde arrangeret et stort foredrag for mine fotofans i Berlin. Det blev til noget af et tilløbsstykke med 600 tilhørere. Jeg havde i årets løb lavet en simpel PowerPoint-præsentation om mine billeder og især hvad der er sket med folkene deri i årene siden hen. At følge mennesker gennem store dele af livet – fotografisk – gør åbenbart et enormt indtryk på tilskuerne – især historierne om de mange triste skæbner som siden endte i mord eller fængsel. Jeg skulle kun tale i to timer, men efter 6 timer – da museet skulle lukke – var salen stadig fuld. Særligt bevæget blev jeg i pausen da folk stod i lang kø for at få deres gamle udgaver af min bog signeret – ca. hver anden med den gamle vesttyske bog og hver anden med den østtyske. Nu i én herlig integration i fælles by, fælles land og fælles EU. Synet fik mig næsten til at tude ved tanken om alle de gange vi havde siddet fast ved muren i timevis når vi krydsede med showet mellem øst og vest. ”Østtyskeren” Christina Voigt, som havde reddet min udstilling i Øksnehallen sidste år, sad stolt hver gang jeg viste hende på besøg hos mine sorte venner i USA, nu integreret med sine og mine ”vesttyske” venner, som arrangerede flere fester bagefter, bl.a. i det smukke Potsdam. Men denne gang boede jeg hos en anden veninde, den smukke og sprudlende Beatrice Minda, som jeg havde udstillet sammen med i Frankrig og som også havde været ude at køre med mig. I flere dage cyklede og svømmede vi sammen langs Spreefloden, hvorved jeg opdagede hidtil ukendte og utrolige sider af denne perle af en hovedstad.

I maj var jeg på en hyggelig tre dages skovtur til Letland med den kække Johanne Smith-Nielsen, MF, og en hel flok idealistiske yngre kvinder fra Amnesty International. Vores mål var at optræde som et beskyttende menneskeskjold for Rigas årlige Gay Pride parade, som hvert år angribes af rasende skinheads og borgere kastende med brosten og menneskelort. Disse opmuntres og finansieres af hadske politikere, nationalister, biskopper og i år endog af en homofobisk mangemillionær, hvorfor Amnesty forsikrede hver af os for over 15 mill. kr. Altså knap så sjovt som vores hjemlige fredelige og farvesprudlende Mermaid Parade, som jeg deltager i hvert år – i år i øvrigt sammen med politikere fra næsten samtlige partier nu hvor det er kommet på mode at profilere sit anti-muslimske frisind ved at vandre arm i arm med højhælede, sminkede transvestitter. Jeg har netop haft en længere debat i Jyllands-Posten med en sort indvandrerbøsse, der naturligvis trives herhjemme, men ikke kan se at den værste racisme altid kommer i frisindet forklædning – i kærlighedens navn for at beskytte ens børn fra det man selv lærte at frygte – og som altså ikke er væsensforskellig fra homofobien i Letland. Jeg var selv helt skræmt af det alarmerende voldsbillede Amnesty havde givet os af vore homofobiske modstandere, men da jeg så disse højstøvlede, kronragede søde nazister i én stor råbende angst masse sammen med højhælede, hatteklædte og ligeså søde gamle damer, som igen - ikke af had, men af kærlighed ”for at beskytte vore børn mod AIDS og